

Kitabın Adı: Dilek Ağacı

Yazarın Adı: Kyo Maclear

Hazırlayan Kişinin Adı: Cenk KAYHAN (*İSTEK Belde Okulları Bilim Merkezi*)

Umut bir dilek ağacı bulmak istiyordu. “Dilek ağacı diye bir şey yok,” dedi ağabeyi. “Dilek ağacı diye bir şey yok,” dedi ablası. Umut ise, “Sen ne dersin, Karkış?” diye sordu. Karkış’a göre dilek ağacı diye bir şey mutlaka olmalıydı. Böylece ertesi sabah Umut ile Karkış yola koyuldular. “Yanına bir harita al,” dedi ağabeyi. “Pusulayı da unutma,” dedi ablası. Ama Umut ile Karkış ormanın derinliklerine doğru yola çıkmışlardı bile. “La-di-da-di-da-di-daaa,” diye şarkı söyledi Umut. “Vhuuuuşşşş,” diye eşlik etti Karkış. Önlerinde koca bir gün vardı. Bir dilek ağacı bulabilecekleri koca bir gün... Adım adım tırmandılar bir tepenin zirvesine. Gıdım gıdım kaydılar aşağıya, karla kaplı bir çayırın üstüne. Umut nereye gitse Karkış onu takip etti. Karkış nereye gitse Umut onu takip etti. Umut ile Karkış dilek ağacını göremediler. Ama bir... sincap gördüler. Sincap, fındıkları evine nasıl götüreceğini düşünüyordu kara kara. Umut kızağına bindirirken “Sıkı tutun,” dedi Sincap’a. “La-di-da-di-da-di-daaa,” diye şarkı söyledi Umut. “Vhuuuuşşşş,” diye eşlik etti Karkış. Sincap’ı evine bırakınca “Hoşça kal, Sincap,” dedi Umut. Ağır ağır yürüdüler karda. Sessiz sessiz geçtiler Ayı’nın ininin yanından, parmak uçlarında. Umut nereye gitse Karkış onu takip etti. Karkış nereye gitse Umut onu takip etti. Hiçbir yerde bir dilek ağacı göremediler. Ama bir... kunduz gördüler. Kunduz, evine götürmek için huş ağacının dallarını topluyordu. “Haydi gidelim,” dedi Umut Kunduz’a. “La-di-da-di-da-di-daaa,” diye şarkı söyledi Umut. “Vhuuuuşşşş,” diye eşlik etti Karkış. Kunduz’u evine götürünce “Hoşça kal, Kunduz,” dedi Umut. Süzüle süzüle kaydılar buzdan bir pistten. Gördüler birkaç kütük ve geçtiler birkaç dönemeçten. Umut nereye gitse Karkış onu takip etti. Karkış nereye gitse Umut onu takip etti. Dilek ağacını hiçbir yerde bulamıyorlardı. Ama onun yerine bir ... tilki buldular. Tilki’nin evine böğürtlen götürmesi gerekiyordu, ama gecikmişti. “Yükle bakalım,” dedi Umut Tilki’ye. “La-di-da-di-da-di-daaa,” diye şarkı söyledi Umut. “Vhuuuuşşşş,” diye eşlik etti Karkış. Evine bırakırken “aman sakın üşüme, Tilki,” dedi Umut. Güneş ufukta kaybolmak üzereydi. Dilek ağacını bulmak için zaman azalıyordu. “Biraz daha hızlı gitmemiz gerekebilir Karkış,” dedi Umut. Umut ile Karkış artık çok yavaş gidiyorlardı. Gölgeleleri gitgide uzuyordu. Koca bir günü neredeyse geride bırakmışlardı. “Karkış,” dedi Umut. “Yorulduğum. Daha. Fazla. Arayamayacağım.”. “Şşşt,” diye fısıldadı Karkış. Umut uyandığında kar yağıyordu. Kar üzerlerine yağıyordu. Sincap’ın üzerine, Kunduz’un üzerine, Tilki’nin üzerine, herkesin üzerine... Umut bir anlığına kardan etrafını göremedi. Ama sonra, “Aa, bak,” dedi. “Gördün mü Karkış? Tıpkı düşündüğümüz gibi.”. Karkış, “Vhuuuuşşşş,” dedi. Umut dileğini bir kağıda yazıp ağacın dallarından birine bağıladı. Kar tatlı tatlı yağıyordu. Hayvanlar akşam yemeği için bir ziyafet hazırlamışlardı. Masada fındık suflesi, bir demlik huş çayı ve böğürtlenli bisküviler vardı. Umut ile Karkış veda vakti gelene kadar arkadaşlarıyla ziyafetin tadını çıkardılar. Ay ışıltılı parlıyordu. “La-di-da-di-da-di-daaa,” diye şarkı söyledi Umut. “Vhuuuuşşşş,” diye eşlik etti Karkış.